

UZASADNIENIE

W dniu 16 października 2013 roku (data nadania w placówce pocztowej) powód (...) spółka jawna z siedzibą we W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym złożył pozew zawierający żądanie zasądzenia nakazem zapłaty od pozwanego M. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w J. na jego rzecz kwoty 32.990,17 złotych (trzydzieści dwa tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt i 17/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty, a także zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu niniejszego pozwu podniesiono, iż powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej prowadzi sklep rowerowy, zaś pozwany jest hurtowym dostawcą rowerów. Wskazano także, iż strony niniejszego postępowania w dniu 17 października 2012 roku zawarły umowę, na podstawie której powód złożył zamówienie na rowery o łącznej wartości 65.915,65 złotych, oraz że pozwanemu wpłacono – tytułem przedpłaty kwotę 39.549,39 złotych, a następnie w związku z zapowiedzianą dostawą kolejną kwotę w wysokości 26.366,25 złotych. Poniesiono także, iż łączna wartość dostarczonych przez pozwanego rowerów wyniosła 32.925,47 złotych. Argumentując zasadność pozwu pełnomocnik wskazywał, że pozwany nie dostarczył powodowi pozostałej części zamówionych rowerów, nie zwrócił kwoty zaliczki, jak również nie wyjaśnił przyczyn jej niezwrócenia i wobec czego zasadnym było skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego (pозew – k. 1- 4 wraz z wnioskami dowodowymi – k. 7 – 54).

W dniu 20 listopada 2013 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ w W. Sąd Gospodarczy VII Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w sprawie o sygnaturze akt VII GNC 6173/13 zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 listopada 2013 roku – k. 58).

Pozwany w przepisany terminie tj. dnia 21 grudnia 2013 roku (data nadania w placówce pocztowej) wniósł sprzeciw od powyżej wskazanego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż umowa z dnia 17 października 2012 roku nie została opatrzona jego podpisem, oraz iż nie przypomina on sobie aby kiedykolwiek taką umowę podpisywał. Jednocześnie wniósł o powołanie przez Sąd biegłego do spraw badania pisma ręcznego na ww. okoliczności oraz o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron (sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym – k. 65 – 66).

Pismem z dnia 07 listopada 2014 roku (data nadania w placówce pocztowej) pełnomocnik powoda złożył odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty wniesiony przez pozwanego, podtrzymując żądanie pozwu w całości oraz wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona powodowa w uzasadnieniu niniejszego pisma kategorycznie zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom pozwanego, wskazując, iż są one nieprawdziwe i zmierzając wyłącznie do przedłużenia postępowania (odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym – k. 37 – 39).

Na rozprawie w dniu 25 lutego 2015 roku poprzedzającej jej zamknięcie i wydanie orzeczenia w sprawie nikt się nie stawił, Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania pozwanego w charakterze strony, jak również dopuścić dowody z dokumentów dołączonych przez stronę powodową do pozwu. Ponadto oddalono wniosek dowodowy pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu analizy pisma ręcznego oraz wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań powoda w charakterze strony (protokół rozprawy z dnia 25 lutego 2015 roku – k. 51).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) spółka jawna z siedzibą we W. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się m.in. sprzedażą detaliczną sprzętu sportowego prowadzoną w wyspecjalizowanych sklepach (odpis KRS – k. 8 – 13).

Pozwany M. B. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) (wydruk z (...) k. 7).

W dniu 17 października 2012 roku strony niniejszego postępowania zawarły umowę na podstawie której powód – jak odbiorca, zobowiązał się do odbioru od powoda towaru w postaci 112 rowerów małych i 35 rowerów dużych o łącznej wartości 65.915,65 złotych - w terminie do 15 marca 2013 roku. Powód zobowiązał się nadto do uiszczenia 60% części brutto za zamówienie w terminie do 3 dni od daty zawarcia niniejszej umowy oraz pozostałych 40% ceny brutto najpóźniej 10 dni przed terminem odbioru (§ 1 umowy). W § 2 strony ustaliły, iż pozwanemu przysługuje prawo odstąpienia od realizacji przedmiotowej umowy w każdym czasie bez podawania przyczyny – z zastrzeżeniem, iż w takim wypadku pozwany zobowiązany jest do zwrotu otrzymanej części ceny w terminie do 30 dni od daty odstąpienia na rachunek bankowy powoda – odbiorcy (§ 2 umowy). Zgodnie z § 5 umowy powód – odbiorca upoważnił pozwanego do wystawiania faktur VAT bez podpisu odbiorcy, oraz, iż pozwany będzie wystawiał faktury, w tym również zaliczkowe (§ 5 umowy) (umowa z dnia 17 października 2012 roku – k. 14 – 15 oraz wydruk tabeli zawierający zamówienie – k. 16 – 21).

Zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 1 przedmiotowej umowy, strona powodowa w dniu 18 października 2012 roku dokonała wpłaty na rachunek bankowy pozwanego w kwocie 39.549,39 złotych – stanowiącej 60% części brutto za złożone zamówienie tj. tytułem przedpłaty związanej z zamówieniem (potwierdzenie wykonania przelewu bankowego – k. 22).

W dniu 19 października 2012 roku pozwany wystawił stronie powodowej zaliczkową fakturę VAT o nr (...), opiewającą na kwotę 39.459,39 (faktura VAT nr (...)) – k. 35 – 36).

Kolejno w dniu 20 lutego 2013 roku, powód po powzięciu informacji dotyczącej zapowiadanej dostawy zamówienia wynikającego z ww. umowy, dokonał wpłaty na rachunek bankowy pozwanego w kwocie 26.366,25 złotych, tytułem dopłaty do złożonego zamówienia (potwierdzenie wykonania przelewu bankowego – k. 23).

W dniu 21 lutego 2013 roku pozwany wystawił powodowi kolejną zaliczkową fakturę VAT nr (...), opiewająca na kwotę 26.366,25 złotych (faktura VAT nr (...)) – k. 37 – 38).

Powód otrzymał od pozwanego część zamówionego towaru. Dostawy rowerów zostały potwierdzone następującymi fakturami VAT:

- Faktura VAT nr (...) z dnia 27 marca 2013 roku, opiewająca na kwotę 9.170,45 złotych;
- Faktura VAT nr (...) z dnia 09 kwietnia 2013 roku, opiewająca na kwotę 5.423,84 złotych;
- Faktura VAT nr (...) z dnia 08 maja 2013 roku, opiewająca na kwotę 9.602,66 złotych;
- Faktura VAT nr (...) z dnia 16 maja 2013 roku, opiewająca na kwotę 5.072,98 złotych;
- Faktura VAT nr (...) z dnia 21 maja 2013 roku, opiewająca na kwotę 3.655,54 złotych.

Łączna wartość na jaką opiewały faktury to kwota 32.925,47 złotych, która została przez powoda uregulowana (Faktura VAT nr (...) – k. 24, Faktura VAT nr (...) – k. 25, Faktura VAT nr (...) – k. 26, Faktura VAT nr (...) – k. 27, Faktura VAT nr (...) – k. 28).

Wobec nie wywiązania się pozwanego w całości z łączącej strony umowy, w korespondencji wysłanej za pośrednictwem wiadomości elektronicznych e – mail, powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego o informacje dotyczące kolejnego terminu dostawy zamówionych przez niego rowerów (wydruki wiadomości elektronicznych e - mail – k. 29 – 32).

W dniu 21 maja 2013 roku pozwany wystawił powodowi fakturę korygującą nr (...) do faktury VAT nr (...) (faktura korygująca nr (...) – k. 39 -40).

Wobec faktu, iż dostawa nie została przez pozwanego zrealizowana powód w dniu 24 lipca 2013 roku wystąpił o wystawienie faktury korygującej do faktur VAT zaliczkowych oraz zwrot opłaconej wartości części niezrealizowanego zamówienia. Pozwany nie zwrócił kwoty zaliczki, jak również nie wyjaśnił przyczyn jej niezwrócenia (wydruk wiadomości elektronicznej e – mail – k. 33).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone do akt niniejszej sprawy dokumenty lub ich kopie i odpisy (szczegółowo wymienione powyżej), które to dokumenty uznał za wiarygodne nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości z urzędu. Wiarygodność i treść przedłożonych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem nie istniała podstawa, aby pominąć szczegółowo wskazane powyżej środki dowodowe przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie. Sąd przyznał moc dowodową dokumentom zgromadzonym w niniejszej sprawie, które zostały w sposób prawidłowo uwierzytelnione przez pełnomocnika powoda, uznając, że stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego stosownie do treści art. 302 § 1 k.p.c., gdyż pozwany nie stawił się na termin przesłuchania bez usprawiedliwienia, pomimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy i pouczenia o skutkach niestawiennictwa.

Ponadto Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego. Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są wyłącznie fakty, które mają dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W ocenie Sądu prowadzenie dalszego postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie było całkowicie zbędne i jedynie wydłużyłoby postępowanie. Ustalenie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia było możliwe w oparciu, o dowody zgromadzone w sprawie. Dalsze więc prowadzenie postępowania dowodowego byłoby zbędne, bezprzedmiotowe.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powód (...) spółka jawna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w J. kwoty 32.990,17 złotych tytułem zwrotu zaliczki - jako nadwyżki wpłaconych środków za zamówiony, zgodnie z umową z dnia 17 października 2012 roku, a nie dostarczony towar w postaci rowerów.

Pozwany z kolei podnosił, iż umowa z dnia 17 października 2012 roku nie została opatrzona jego podpisem, oraz iż nie przypomina on sobie, aby kiedykolwiek taką umowę podpisywał.

Przy tak zarysowanych stanowiskach stron, Sąd oceniając zebrany materiał dowodowy, w ramach swobodnej oceny dowodów oparł się przede wszystkim na załączonych przez stronę powodową do akt sprawy dokumentach, w postaci: umowy z dnia 17 października 2012 roku, wydruku tabeli zawierającego zamówienie, potwierdzeń wykonania przelewów na kwotę 39.549,39 złotych oraz na kwotę 26.366,25 złotych, faktur VAT wystawionych przez pozwanego oraz wydruków internetowych z korespondencji mailowej pomiędzy powodem a pozwanym. Dowody z dokumentów nie budziły wątpliwości Sądu, co do informacji w nich zawartych, jak i ich autentyczności.

Sąd nie dał wiary argumentom podnoszonym przez stronę pozwaną w treści sprzeciwu - dotyczącym tego, jakoby umowa z dnia 17 października 2012 roku nie została przez niego podpisana. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W świetle zaś art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem gdy strona nie przedstawia dowodów, należy uznać, że dany fakt nie został wykazany. Należy zaakcentować, iż zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego, a zatem to strony, a nie Sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. W związku z tym ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1999 roku, I CKN 415/99, LEX nr 8305). Ponadto wymaga nadmienić, iż samo twierdzenie strony powodowej nie jest dowodem, a twierdzenia dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę zgłaszającą (art. 232

k.p.c. i art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, PKN 660/00, „Wokanda” 2002/7-8/44). Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., I ACa 1320/11).

Istotne z punktu widzenia merytorycznego uzasadnienia zasadności powództwa jest wskazanie na charakter stosunku prawnego łączącego strony, który bez wątpienia odpowiada umowie sprzedaży. Umowa sprzedaży, została uregulowana przez ustawodawcę w art. 535 k.c. Stosowanie do treści tego przepisu przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić. Sprzedaż należy do umów, które znajdują codzienne i masowe zastosowanie, ma na celu doprowadzić do gospodarczej wymiany przy użyciu pieniądza. Elementami przedmiotowo istotnymi, które charakteryzują umowę sprzedaży można sprowadzić do oznaczenia przedmiotu świadczenia, ceny oraz zbywcy. Z uwagi na powyższe wskazać należy, iż sprzedaż jest umową konsensualną, odpłatną i co najważniejsze jest wzajemna. W ujęciu art. 535 k.c. jest również umową zobowiązującą co oznacza, iż wymaga ona wykonania, a więc świadczenia każdej ze stron, tj. doprowadzenie do tego, by przewidziany w niej skutek nastąpił (przeniesienie własności – zapłata).

Głównym a zarazem najważniejszym obowiązkiem sprzedawcy jest obowiązek przeniesienia własności rzeczy lub przeniesienie prawa majątkowego stanowiącego przedmiot zbycia. Kolejnym obowiązkiem w odniesieniu do sprzedaży rzeczy jest wydać rzecz kupującemu, co zapewnia mu możliwość faktycznego korzystania z nabytego przedmiotu. Na kupującym natomiast spoczywa głównie obowiązek zapłaty ceny kupna, a naruszenie tego obowiązku musi być traktowane jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie świadczenia wynikającego z umowy wzajemnej.

Z uregulowań zawartych w kodeksie cywilnym wynika, iż sprzedaż w zasadzie nie tylko zobowiązuje sprzedawcę do przeniesienia prawa własności lub innego prawa majątkowego na nabywcę, ale też z mocy samej ustawy prawo to przenosi. Kupujący staje się już z chwilą zawarcia umowy sprzedaży właścicielem rzeczy, ewentualnie wierzycielem w miejsce zbywcy wierzytelności. Sprzedawca nie ma tym samym obowiązku podejmowania jakichkolwiek dalszych aktów, dla osiągnięcia celu, dla którego wdaje się w umowę opisywanego typu. Skutek rozporządzający sprzedaży dokonuje się niejako automatycznie, a główny obowiązek zbywcy sprowadza się do wydania rzeczy, wydania dokumentów dotyczących zbytej wierzytelności itp. do rąk kontrahenta.

Głównym obowiązkiem kupującego wobec sprzedawcy jest natomiast obowiązek zapłaty ceny. Naruszenie tego obowiązku musi być traktowane jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania dłużnika w umowie wzajemnej. Istotnym obowiązkiem kupującego jest obowiązek odbioru rzeczy będących przedmiotem sprzedaży. Wykonanie tego obowiązku polega na objęciu rzeczy we władanie, w sposób odpowiadający właściwościom przedmiotu i postanowieniom umowy.

Zdaniem Sądu niewątpliwym jest, że pomiędzy stronami w dniu 17 października 2012 roku, doszło do zawarcia umowy, na podstawie której powód – jako odbiorca, zobowiązał się do odbioru - w terminie określonym w pkt 4 § 1 umowy (tj. do dnia 15 marca 2013 roku) zamówionego towaru w postaci rowerów, z magazynu pozwanego, po uprzednim uiszczeniu ceny brutto, zaś pozwany, zobowiązał się do zwrotu otrzymanej części ceny – w przypadku odstąpienia przez niego od niniejszej umowy.

Za takim stanowiskiem Sądu przemawiały następujące okoliczności. Pozwany nie zaprzeczył faktowi otrzymania od powoda środków pieniężnych w związku ze złożonym przez powoda zamówieniem. Nie zaprzeczył treści korespondencji stron, w szczególności temu, iż był wzywany do dostarczenia pozostałych rowerów zgodnie z zamówieniem, że zapewniał powoda iż zrealizuje zamówienie, jak również potwierdzał iż pozostaje w zwłoce z przekazaniem zamówionych rowerów. Wreszcie nie zaprzeczył temu, iż załączone do pozwu faktury dokumentują

faktycznie dokonane przez pozwanego sprzedaże, że faktury te zostały wystawione przez prowadzone przez prowadzone przez niego przedsiębiorstwo.

Sąd uznał więc, iż pozwany nie wykonał ciążącego na nim zobowiązania dostarczenia powodowi rowerów, dlatego zobowiązany jest zwrócić powodowi otrzymaną kwotę zaliczki.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie jest z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie do treści art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Sąd zasądził od pozwanego, który w całości przegrał proces na rzecz powoda, który w całości go wygrał kwotę 4.050,00 złotych, na która składa się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400,00 złotych (§ 6 pkt. 5 w zw. z § 2 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), oraz 1.650,00 złotych uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu, z pouczeniem o przysługujących mu środkach zaskarżenia.